

Így válik halálos fegyverré a szerelem.

BLOODGUARD

a vérőrző

finep
selection

C E C Y R O B S O N

NEMZETKÖZI BESTSELLERSZERZŐ

C E C Y R O B S O N

BLOODGUARD

a vérőrző

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Mr. és Mrs. Harte-nak, akik szerettek,
pedig nem lett volna muszáj.*

A Nyíl Királyság gladiátorarénája nem a nyúlszívűeknek való. *A vérőrző* bizonyos olvasók számára felkavaró elemeket tartalmazhat, mint például erőszak, vérengzés, halál (*rengeteg*, ideértve a családtagok, barátok, elenségek, állatok és szörnyek halálát), sérülés és csonkítás, betegség, égés, fulladás, mérgezés, bedrogozás, korbácsolás, rabszolgaság, társadalmi osztály szerinti megkülönböztetés, idegengyűlölet, gyász, trágár beszéd és szexualitás. Ezekre a tartalmakra érzékeny olvasóinkat kérjük, mérlegeljenek, ragadjanak fegyvert, és készüljenek a vérőrző címért folytatott küzdelemre...

1. FEJEZET

LEITH

Egyik kátyúból a másikba zökken a rozoga kocsi, zörgeti a ketrecünk rácsait. A durva fém felhorzsolja a vállamon ejtett vágást. Megfeszítem az arcomat, hogy visszafojtsam a fájdalmas fintort. Nem lenne jó emlékeztetni a velem összezárt kilenc harcost, hogy megsérültem.

Inkább az alvadt vért bámulom, ami az előző viadalról száradt a kezemre. Nem az enyém. Yular vére, azt hiszem. Vagy Mundagé. Mindkét trollt velem együtt dobták be tegnap az arénába, és mint mindannyian, ők is a halálig tartó küzdelmet választották, hogy etetni tudják a családjukat.

Csakhogyn én kegyetlenebb voltam. És kétségbeesettebb.

Karba teszem a kezem a mellkasomat borító satnya bőrpáncélon, felszegem az állam, és a velem szemben ülő, sebhelyes arcú harcost figyelem. Az ogre felső ajkát két agyar takarja – a bal oldali csorbán meredezik a szájától a füléig húzódó vágás felett. Rám néz, és zord tekintettel adja a tudtomra, hogy még mindig tudna küzdeni. Rendületlenül állok a pillantását, hogy tudja: harcra készen állok.

Érkezésünket kürtszó jelzi, és az ogre fújtatva kapja el a tekintetét. Értelmetlen lenne itt bent összerúgni a port, ha nem is biztos, hogy egymásnak eresztenek.

A szélben elhaló utolsó kürtszóval belém hasít a szörnyű felismerés: nagy az esély rá, hogy soha többé nem hallom ezt a hangot. Az aréna kibaszottul kiszámíthatatlan.

Amint az amfiteátrum külső falához érünk, a kocsi lelassul. Csatognak a nehéz láncok, ahogy a vaskos fakapu recsegve kinyílik.

Minél szélesebbre tárul, annál inkább hallatszik a „Vérőrző!” skandálás. Egyre erősödik, akár a közelgő vihar, és végigsöpör a kocsin.

Sullivan, a mellettem ülő veterán harcos a földre köp.

– Retkes nyomorultak – morogja.

Felvonom a szemöldököm, hiszen majdnem a csizmámra köpött, de ő csak vigyorog.

Ember, akárcsak én. Annyi különbséggel, hogy az ő bőre világosabb, és haja, akár a fakó szalmaszál. Az én bőröm napbarnított a sok kinti edzéstől, a hajam koromfekete – de most mindkettő ugyanolyan koszos, mint Sullivan. Bozontos szakállja talán hosszabb, mint az enyém, de így is alig takarja a torkán éktelenkedő keléseket a páncél felett.

Sullivan szívós öreg harcos. Termetre és magasságra is nagyobb az én száznyolcvan centimnél, ami szépen kompenzálja a húszéves kor-különbséget. Ez nem jelenti azt, hogy jobb nálam. Csak azt, hogy jó, ha szemmel tartom.

– Kovács akarok lenni – mondta egyszer. – Fegyvereket készíteni, amikre aztán sose lesz szükségem. – Kék szeme az enyémet pásztázta.
– Na és te, kölyök?

– Én? – kérdeztem. – Én leszek az, akinek a fegyvereket csinálod.

Három év elteltével úgy gondolom, igaza volt.

Az alkarjára pillantok, amelyre a két korábbi győzelmének jelképeként egy kardot és egy tövises indát tetováltak. A két következő nyertes küzdelméért egy rózsát és egy koronát kap – és végül a szabadságát. Rohadt mázlista!

A skandalás egyre dübörgőbb ütemet ver, fészkelődni kezdek a kemény padon. „Vérőrző! VÉRŐRZŐ!”

Egy fiatal gladiátor, akinek nyilvánvalóan az agya is izomból van, láthatóan fellelkesült a tömeg izgalmától, mert az öklét sötét fürtjei fölé emeli, és abból a toborzólapból idéz, amely legtöbbünket ebbe a szarfészekbe csábított.

– Küzdj az aranyért, *győzz* a dicsőségért!

– Halott ember nem megy sokra a dicsőséggel – mormogom.

– Ma legalább kaptunk enni. – Sullivan köhög, majd ismét köp egyet. Hetek óta beteg, és nehezen leplezi. A gyengeség az első dolog, ami errefelé az életedbe kerül. Az ostobaság a második, de nem sokkal marad el.

A szemben ülő varázslónak úgy tűnik, senki se szólt erről. Grimasszal az arcán méregeti Sullivan; sápadt arcbőrének simaságát csak a savanyú arckifejezése töri meg.

– Mi van? Undorodsz a csulámtól? – vigyorog Sullivan. – Jobb, ha kihevered. Pont akkora szarban vagy, mint én.

A varázsló sötét szemében mágikus szikrák fénylenek.

– *Tőled* undorodom.

– Na miért? – feszegeti Sullivan. – Nem lehet mindenki úgy felcícomázva, mint uraságod.

A varázsló felugrik, de a sarkammal mellkason rúgom, amitől visszarepül a helyére.

– Tartogasd ezt az arénába! – figyelmeztetem.

Döbbenten mered rám.

Valószínűleg nem számított ilyen erőre és gyorsaságra tőlem. A legtöbben nem szoktak, ezért is sikerült ilyen sokáig túlélnem.

Sullivan oldalba bökö.

– Milyen kár, hogy szüksége van a botjára, hogy irányítani tudja azt a sok mágiát. Nem igaz, Leith? – A mosolya egyre kihívóbbá válik. – Elég szomorú, hogy az utolsó viadal során eltörte.

Még hozzá egy ogre koponyáján, ha az emlékezetem nem csal. Így sikerült győzedelmeskednie és bekerülnie a mai tízbe.

Szúrós tekintetem egy helyben tartja a varázslót. Egyáltalán nem esik nehezemre így nézni. Az ereimben lüktető düh és keserűség biztosan kiül az arcomra is. Az övén már csak a közelgő mérkőzéstől való rettegés látszik.

A botja nélkül esélye sincs, és ezt ő is tudja.

A szabályok kimondják, hogy amint kezdetét veszi a viadal, bármit felhasználhatunk, ami elérhető távolságra van az arénában. De még ha akadna is egy bot az élénk vetett kardok, pajzsok és török között, a varázslónak nem lenne ideje hozzákapcsolni az erejét. Kiehezett és gyenge. Mind azok vagyunk.

– Ne-nekem családom van – dadogja, amikor nem vagyok hajlandó levenni róla a tekintetemet. – Feleségem és gyerekeim, akiknek szükségük van rám.

A varázslók, akárcsak a tündék és egyéb mágiát birtokló lények, nehezen szaporodnak, úgyhogy valószínűleg nincs gyereke, és csak sajnáltatja magát. Itt hiába.

Sullivan felnevet, ahogy a többi gladiátor is, mire a varázsló mocskos arcát haragos könnyek szabdálják.

Micsoda meglepetés! Aki fél, az mindig sír.

Én nem nevetek, de nem is sajnálkozom. Mindannyiunknak vannak szerettei. Ez nem teszi őt különlegessé.

Összeszorul a szívem, ha a kishúgomra gondolok, akinek a testét betegség marcangolja, és nincs elég pénzünk rendes gyógyítóra. De gyorsan elhessegetem a haszontalan érzést. Most nem az együttérzésemre van szüksége, hanem arra, hogy összpontosítsak – és győzzek, a rohadt életbe!

Egyre közeledünk az épülethez, az ujjongás egyre erősödik. Próbálom hagyni, hogy felpeszsdítsen, de az évek óta tartó szarozás után nehéz az arany vagy a dicsőség örömét látni az előttem álló küzdelemben.

A ketrecben ülő többi gladiátorhoz hasonlóan engem is a lakhatás, az élelem és a családomnak hazaküldhető pénz ígérete csalogatott a gazdagabb Nyíl Királyságba. És eleinte még az álmaimat is felülmúlta.

Ám alig egy hónappal az érkezésem után merényletet követtek el a királynő ellen, aki kómába esett, és a játék, amely célja Ófölde legjobb harcosainak „kiképzése” volt, egy szempillantás alatt eltűnt. És vele együtt a kiadós ebédek, valamint a gyógyulás és a pihenés lehetősége is. És eltűnt az üdvivalgás is, ha valaki halálos csapás nélkül győzte le vetélytársát.

Most a lepusztult, hitvány körülmények jelentik a legtöbbünk végét. A többiekét az aréna. Az életben maradottak jutalma tündérmakkleves, amely sosem csillapítja igazán az éhségünket, na meg a győzelemért járó alamizsna. De... az alamizsna is pénz, ami segíthet a családunkon, és a hideg leves is étel.

A cél lebegjen a szemed előtt! – emlékeztetem magam.

A kocsi sarkából végre láthatóvá válik az amfiteátrum. A tündék építészetének hivalkodó megnyilvánulása sziporkázó kövekből épült. A bejáratokat boltívek keretezik, amelyek mindegyikén egy-egy vérőrző szobra áll őrt – az elnevezés eredetileg a Nyíl Királyság

hadseregének első nyolc tábornokát illette. A legnagyobb szobor a főbejáratot díszíti: egy főnix, a birodalom jelképe.

– Már majdnem érzed a győzelem ízét, mi?

Sullivan szavai visszhangozzák a gondolataimat, de van valami sötét a tekintetében. Mindketten olyan közel járunk... de mégis nehéz egy ehhez hasonló helyen olyan hasztalan dolgokba kapaszkodni, mint a remény.

Neki viszont már csak két mérkőzése van hátra. Nekem négy. Négy viadal a leküzdhetetlennek tűnő százból, és elnyerem a véroőrző címet.

A Nyíl Királyság polgára leszek. Gazdag leszek. És mindenem meglesz, amire nekem és a családomnak szüksége lehet.

A magas, széles szűgyű holdlovak megtorpannak az amfiteátrum alatt húzódó, föld alatti istállókhöz és a harcosok gyűjtőhelyéhez vezető alagút bejáratánál, de csattan az ostor, és ismét mozgásba lendülnek. A paripákból áradó halvány fény a holdsugarat juttatja eszembe – a nevüket is innen kapták. Mellső lábuk különösen hosszú, combjuk széles, így a nehéz kocsi húzása nem okoz gondot számukra.

Pillanatokkal később már az alagútban járunk. Az árnyék jóleső menedéket nyújt a tikkasztó hőség elől, de nincs sok időm kiélvezni; a lótrágya és a halál párás bűztől elakad a lélegzetem.

– Bassza meg, ez borzalmas – morogja Sullivan, és befogja az orrát. Én már nem is vesződöm vele.

A lovak kihúzzák a kocsit az alagútból, és a nézőtér másik oldalára, a küzdőtér emeletére érkezünk. Ismét tétovázznak, mintha éreznék a homokot átjáró vérszagot.

– Azt mondják, az arénát borító homok egykor olyan fehér volt, mint Amdar hófödte csúcsai. – A fiatal harcos hangjába csodálat vegyül. Úgy látszik, Újfiú az egész toborzólapot *bevágta*.

Mindannyian az aréna homokját bámuljuk. Az elmúlt három év vérengzései miatt teljesen beszürkült.

A kocsis szitkozódva csattint egyet az ostorral, és a lovak nekilódulnak. Megrázkódunk a ketrecünkben. Ezúttal képtelen vagyok elfojtani a fintorom.

– Mit gondolsz, mit vetnek most eléem? – kérdezi Sullivan, ahogy szórakozottan a mellvért alatti részt kapargatja.

– Egy pár tüzes vapitit? – találgat egy septumkarikás, dús ősz hajfonatos törp, és végigsimít a combján. – Azok a canvoli barmok lyukat égetnek beléd, hacsak fel nem falnak előtte.

– Bármilyen lehet – válaszolom kissé unottan, de őszintén.

Általában egymás ellen harcolunk, egy az egy ellen, de néha szeretnek bedobni egy-egy bestiát, csak hogy megspékeljék a dolgokat. Amolyan íratlan szabály, hogy minél közelebb kerül egy harcos a vérőrző cím elnyeréséhez, annál több szarral készülnek, hogy kicsináljanak.

Mély lélegzetet veszek, és próbálom elhessegetni a gondolatot, hogy csak két harcos vált vérőrzővé, amióta idejöttem, és a nagyúr átvette a hatalmat a Nyíl Királyság felett.

– Bárki vagy bármilyen legyen is az – mondja, és halál lazán a rácsoknak dől –, igyekszem gyorsan elintézni, nehogy elfelejtsétek, milyen gyorsan gyilkolok és hódítok.

Majdnem elmosolyodom a beképzeltségén, de a levegő hirtelen megtelik feszültséggel. A kocsi elkezd körútját az arénában.

– Vérőrző! *Vérőrző!*

Összeszorítom az állkapcsom, próbálom feloldani a torkomnak feszülő gombócot. Ófödde szerelmére, sosem fogom megszokni az arénát. Semmik vagyunk ebben a kolosszális térben. Porszemek egy nagy hírű festményen. Csemeték a növényóriások erdejében.

Mint mindig, most is úgy teszek, mintha a méret nem számítana. Mint mindig, most is tudom, hogy igenis számít. Temérdek hely van, ahová elfuthatsz. De sehol sem menekülhetsz.

Hátradőlök, és átkozok mindenkit, aki alig várta, hogy ideérjünk. Tele az összes lelátó – a nézők az összes színt magukra aggatták az elmúlt hónapban már megszokott fekete helyett. Görcsbe rándul a gyomrom.

– Jó nagy szarban vagyunk – morogja Sullivan.

– Vége hát a gyásznak... – A súlyos csendet a csizmáját bámuló törp suttogása töri meg.

Egyikünk sem szólal meg. Mind azon agyalunk, mit jelent ez a következő küzdelmeinkre nézve. A nagyúr tisztelete jeléül visszafogta vérszomját – a királynő múlt hónapban, közel három évig tartó kóma után hunyt el. A fogadások is megcsappantak, hiszen senki sem akart tiszteletlennek tűnni, miközben a királyság szeretett uralkodója elvesztését gyászolta.

Beszívom a levegőt, és igyekszem lelassítani a szapora szívverésem. Ha pánikolok, azzal csak még gyorsabban megöletem magam. Mert ma... ma nagy esély van rá, hogy a nagyúr úgy próbálja meg visszanyerni a bevételkiesését, hogy műsort csinál az életünkből. És a halálunkból.

Ma senki sincs biztonságban.

Senki.

2. FEJEZET

LEITH

Már a közelgő viadalon jár az eszem. A fogaimmal szorosabbra húzom a véres kötést a bal kezemen, és figyelem az embereket, akik mellett elhaladunk.

Ahogy egyre magasabbra törünk a kőarénát övező lelátókon, úgy gyérül a közönség soraiban a vagyon. A legfelső gyűrűben tömörülő köznép egyszerű pamutból összeöltött, cicomátlan ruhák tengere, míg a középréteg selyemköntösbe bugyolálja magát. De még ezek is csupán rongyoknak tűnnek ahhoz képest, amilyen hivalkodón jelenik meg a belső nemesség. A legfinomabb selymekből és krinolinból készült, csillogó drágakövekben és aranyban úszó ruhák valódi kincsesháza, varázsolják a helyüket.

Az amfiteátrumot nyolc széles lépcsősor osztja egyenlő szeletekre, és élénksárga tunikát viselő fogadóbiztosok rohangálnak a gyűrűk között, hogy jegyekért cserébe begyűjthessék a fogadásokat. És most, hogy a tömeg jól szemügyre vehette az arénában köröző csoportunkat, egyre nőnek a téték. A legfelső gyűrűben név nélküli szurkolói

zászlók bontakoznak ki, és lengik körül az arénát, mindegyiken egy-egy harcos képével.

Végigpásztázom a zászlókat, megtalálom Sullivan ismerős arcát, és megfeszülök, ahogy felmérem, hogy az esélyek mennyire ellene szólnak. *A fenébe!* Mivel Sullynak már csak két győzelemre van szüksége, hogy elnyerje a vérőrző címet, különösen magas a tét – és a fogadások szerint ő a favorit.

Ma valaki nagyot kaszál. Másokat meg lekaszálnak.

Sullivan követi a tekintetem, majd felmordul.

– Sok szarházi...

Normál esetben örülnénk a kedvező különbözetnek, remélve, hogy a győzelmünk több érdemével kecsegtet. De nem ma. Ilyen szorítóval a ház csak akkor nyer, ha Sully elesik. És úgy sejtem, hogy Victor nagyúr valami nagyon különlegeset tartogat számunkra.

A Nyíl Királyságban minden romlott – főként a nagyúr és a fia.

A holdlovak felnyerítenek, amikor megállunk a régens négysoros páholya előtt, amely két méterrel az aréna felett kezdődik. Elég közel, hogy a királyi család is magába szívhassa a vért és az erőszakot, mégis biztonságos távolságra tőle. A páholyt is a fönix képe díszíti – fenséges és vörös, örvénylő narancssárga tollakkal. Senki sem látta az átkozott madarat, amióta egy évszázaddal ezelőtt lemészárolták, mégis mindenre rá van festve, amire az arisztokrácia ráteszi a finom kis ujját.

A történetek szerint évtizedekig várták, hogy a mitikus madár újra felemelkedjen, miután győzelmet aratott a Nyíl Királyság ellenségei felett, és a végső csatában meggyilkolták.

De ez sosem történt meg.

Szerintem ostobaság továbbra is bálványozni ezt a teremtményt, viszont tény, hogy a királyi család legtöbb cselekedetét könnyelműnek tartom.

Az egyik őr felrántja a kocsi rozsdás ajtaját. Egymás után kikászálódunk, és két sorba rendeződünk; érkezésünkre a tömeg gúnyos nevetésben tör ki.

Kihúszom magam, a tekintetem a királyi páholyra szegezem.

Szadisták. Egytől egyig.

– Lángra kéne gyújtani.

Sullivan nevetése köhögésbe fullad.

– Hagyd már, kölyök! Legalább a rajongóid itt vannak.

Jobbra tőlünk a középréteg lelátójára mutat, ahol a nézők egy csoportja a hozzám rendelt színekkel, vörössel és lilával díszített, élénk kendőket lenget, de ügyet sem vetek rájuk. Minden figyelmem a páholynak szentelem.

A következő percekben dől el, hogy élek vagy halok.

A nagyúr fogadóbiztosa – egy alacsony ember, orra hegyén kerek szemüveggel, a füle mögött bolyhosodó fehér hajpamaccsal – végignéz rajtunk, majd a főkönyvében megteszi sorsunk tétjeit.

Cikornyás mozdulattal átnyújtja a papírköteget Vitor nagyúrnak, a Nyíl Királyság régensének, aki rangjához illően a páholy első sorában foglal helyet. Lepillant a lapra; dús, sötét haja vaskos fonatban omlik a hátára, éles ellentétben hegyes füleinek sápadt fehérségével. Nem néz ki többnek negyvennél, de a tündék évszázadokig élnek, úgyhogy nehéz lenne megállapítani a valódi korát. Bő selyemnadrágból és -mellényből álló, hagyományos tündeöltözetet visel – arany selyemből, természetesen –, de ha a sejtésem nem csal, inkább a tündékhez képest szokatlanul izmos testalkatát kívánta parádéztatni.

Minden cselekedete szándékosságról árulkodik.

A fiához fordul, és egy pillanatra farkasszemet néznek. Szavak nélkül kommunikálnak, mégis nyilvánvaló, hogy néma harc dúl közöttük. A nagyúr végül bólint, visszafordul a fogadóbiztoshoz,

valamit odaság neki, és a kezébe nyomja a főkönyvet. A fogadóbiztos fehér szemöldöke felszalad, de pár látványos tollsuhintással később már buzgón firkál tovább.

A nagyúr feszült állkapcsától feláll a szőr a hátamon.

Balra fordul, és valamit odavakkant a fiának. Soro tábornok apja felhívított mása. Ma tetőtől talpig katonai maskarában páváskodik: merev, tengerészkék tunikájának mindkét oldalát gomb alakú aranykitüntetések garmadája díszíti. Na persze, a „tábornok” egyetlen napot sem szolgált a hadseregben. A cím önjelölt és értéktelen, akár csak a viselője.

Apa és fia közt éles szóváltás alakul ki – egyértelműen nem szívlelik egymást –, majd a nagyúr figyelme ismét a fogadóbiztosra terelődik. Többé tudomást sem kíván venni a fiáról. Soro állkapcsa megfeszül, tekintete az enyémbé fúródik. Szája egyik sarka kegyetlen fintorba szalad, mintha csak azt várná, hogy az én halálomon élvezkedjen.

Sullivan oldalba bök, amivel eltereli a figyelmem a páholyról. Leengedem a kezem, mire a velünk együtt felsorakozó gladiátorok felé biccent.

– Úgy érzem, ma jó ellenfelet kapok.

A Vitor és fia között kialakult szóváltás ezek szerint elkerülte a figyelmemet, és inkább a lehetséges ellenfeleket mérte fel. Bár a törp nő erős és szívós, a gyorsaság nem a törpök erőssége.

A többiek pedig meg sem közelítik a könnyörtelenségünket. Igaza van. Minden *esélyünk* megvan a továbbjutásra. Betegség ide vagy oda, Sullivan önfejű és végzetes. Az egyetlen gladiátor, akit a barátomnak nevezhetek.

Amikor először találkoztunk, néma fogadalmat kötöttünk, hogy nem fordulunk egymás ellen, hacsak párba nem állítanak. Eddig sikerült megúsznunk. Valószínűleg a veszteség miatt, ami a királyi

házat érné, ha a viadal nem úgy alakulna, ahogy ők eltervezték. De tudom, hogy eljön majd a nap, amikor a kockázat eltörpül a fogadások mellett. Csak azt remélem, hogy nem ma.

Ahogy végignézek a többi gladiátoron, reménykedem, hogy ma Sully helyett *ők* halnak meg a pengém által.

Gigászi harang jelzi, hogy ideje megtenni az utolsó tétet, nekünk pedig irány vissza a kocsiba, hogy visszavigyenek az istállóba, és ott várjuk a sorunkat.

– Készen állsz, Leith? – kérdezi Sullivan.

Mire? Meghalni? Vagy gyilkolni? Csak bólintok.

A törp peckesen áll, üvöltve veri a mellkasát, míg a hazámból származó néhány tünde integet a tömegnek. Vékony, kecses karjuk úgy lengedezik, mint nádszál a szélben. Jobb, ha szemmel tartom őket. A tündék megtévesztő erővel bírnak. Az újonnan érkező minotaurusz és a rozsomák alakváltó is csatlakozik hozzájuk. Kidudorodó izmaikkal próbálják megnyerni a tömeget, hogy még többen fogadjanak rájuk, hátha így majd többet keresnek.

Sok szerencsét hozzá...

A harcosok utoljára akkor kaptak több jutalmat, amikor még nem vettek fel elítélt bűnözőket a versenyzők közé.

Sullivannal nem hízelgünk a tömegnek. Ő a nyakát ropogatja, én a karom nyújtóztatom. A szúrt seb éget a bal tenyeremen, és a bal lapockámat ért fejszeütés is fáj.

Megérezem Soro tekintetét magamon, felpillantok. Várom a le-sajnáló méregetést, amiért végignéztem, ahogy az apja félresöpri őt. Ehelyett csendben mustrál, miközben a mellette ülő lord felröhög az előbb tett megjegyzésén. Ha az emlékezetem nem csal, még sosem láttam ezt a nemesurat, akinek zöld haját színes drágakövekkel tűzdelték tele, mintha valami feltupírozott páva lenne, de a királyi

páholy és a Soro figyelméért folytatott epekedés láthatóan teljesen elragadtatja. Amikor a két sorba felállt gladiátorok felé int, ismét özszeröhögnek. És én ismét eljátszom a gondolattal, hogy felgyújtom a páholyt.

Az Őpávasága balján lévő szék üres, mellette még két lord foglal helyet. Az egyik idősebb, ősz hajú és sötétbarna bőrű, a másik velem egyidős lehet, hosszú, fekete fonatokkal és oldalt felnyírt hajjal, ami az itteni katonai divatnak felel meg. Ők nem éljeneznek, és nem is röhögnek, mint a többiek. Még fogadásokat sem kötnek. Vajon miért?

Hirtelen mind a négy férfi a felénk tartó világosbarna bőrű, magas arccsontú, elegáns tündelány felé fordítja a fejét. Magas, kellően formás, és olyan puha léptekkel sétál végig az első soron, majd be a páholyba, mintha vízen járna. Csak a mozdulatai árulkodnak rangjáról, ezt leszámítva a középrétegből valónak hinném. A vállán egyszerű csuklyás köpönyeg terül el, alatta jól szabott, ám királyi mércével mérve ízléstelenül dísztelen kék ruha.

Méltóságteljesen ereszkedik le az Őpávasága melletti üres székre, és melegen átöleli a balján ülő idősebb tündét. Ahogy elhelyezkedik, leveszi a csuklyáját, és göndör barna haját hegyes füle mögé simítja. Ez a nő kecses, fenséges és... sebzett.

Közvetlenül az állkapcsa alatt apró égésnyomok dudorodnak, amelyek a torkán lefelé kiszélesednek és elágaznak. A mellkasa mentén még több sebhely húzódhat, de a köntöse eltakarja ezeket.

A tündék sokáig élnek, és gyorsan gyógyulnak. *Sosem* láttam ennyire szétroncsolt bőrt.

Őpávasága a fejét ingatja, és nemtetszése jeléül visszahúzza a csuklyát a nő hajára, hogy még jobban eltakarja a sebhelyeit. Válaszul a nő ismét leveszi a csuklyát, és bár szúrós szemmel vizslatja a férfit, szó nélkül hagyja a jelenetet.

Soro áthajol Őpávasága felett, hogy ő is beleszóljon a dologba, mire a tünde összeszorítja az állkapcsát, és karba teszi a kezét, mintha minden erejére szüksége lenne, hogy ne keverjen le egyet mindkettőjüknek. Soro önelégült vigyorral az arcán dől vissza a székébe – elcelődése nyilvánvalóan célba talált.

Figyelem, ahogy a tündelány gondosan lesimítja hosszú pamutruháját, és tekintetét közvetlenül felettünk tartja, mintha viszolyogna belenézni a rangban alatta állók szemébe. Na még mit nem! Amennyire csak tudom, kihúdom magam, a kezem ökölbe szorul, és résnyire szűkülten szemmel mustrálok, hogy *rám* nézzen.

Mintha olvasna a gondolataimban, hirtelen leszegi a fejét, és egyenesen a szemembe néz.

A tekintete az enyémbe fúródik, és egyikünk sem mozdul. Nem is kell. Ahogy ott állunk, még a föld is *értünk* forog.

Alig három méter távolságra és csupán néhány lábbal fölöttem van – már-már elhiszem, hogy megérinhetném –, és mégis mintha egy másik birodalomban lenne. Áthatóan figyelem, ahogy arcán halvány rózsaszín pír kúszik fel. De nem kapja el a tekintetét, még akkor sem, amikor válaszul felvonom a szemöldököm. Finom vonásain olyan rég nem látott érzelem suhan át, hogy már majdnem azt hiszem, képzelelődom. Egy tündérleheletnyi pillanatra nem fegyver, és nem egy arc vagyok, amit hamarosan elfelejtenek. Hanem egyszerű férfi.

Baszki! Évek óta nem éreztem magam ennyire emberinek... míg hirtelen fel nem szegi az állát, mintha épp elbocsátana. És ezzel visszarángat a rusnya valóságba.

Igazán tudhatnám, hogy nem várhatok vagy vágyhatok ezeknek a seggfejeknek a tiszteletére. Elhittem, hogy történik közöttünk valami – valami, amit túlságosan régóta kell nélkülöznom –, de ő egyetlen mozdulattal romba döntötte az egészet, és a helyemre tett.

Őpávasága ezúttal felém fordítja mogorva tekintetét, de én tudomást sem veszek róla. Olyan erős harag önt el, hogy végül széttárom a karom, és felordítok a páholyba:

– Mi van, hercegnő? Pizkosnak érzed magad, mert tetszik a látvány?

Ellentmondást nem tűrve balra fordítja a fejét, amivel Őpávaságát is kizárja, mintha nem egy perce lett volna, hogy megdugott a szemével.

– Azt hiszed, legyőzhetsz? – szólok oda a pöffeszkedő öregnek.

Megropogtatom a kezem, és széles terpeszbe váltok.

– Ugorj be, és nyomjuk, seggfej!

– Mi a fészkes fenét csinálsz, kölyök? – suttogja Sullivan, de válaszra sem méltatom.

Őszintén szólva, magam sem tudom, mi ütött belém.

Őpávasága felugrik, és a kardja markolatáért nyúl. A nő is feláll, a karjánál fogva próbálja visszatartani, hadarva csitítja. De hiába. Az öreg könnyedén lerázza magáról, és a kőpárkány felé lép, hogy lecsapjon rám.

A nemesek bárkit párbajra hívhatnak, aki megsérti őket, még egy gladiátort is. De ha a kihívás az arénán belül történik, akkor hozzánk hasonlóan ők is beleegyeznek az életre-halálra vívott küzdelembe.

– Filip! Filip, ne csináld! – könyörög hangosabban. – *Kérlek*. Szükségem van rád!

Hogy feltöltse a gardróbod, gondolom...

A felfordulás Vitor nagyúr figyelmét is felkelti, és amikor már úgy tűnik, hogy kész közbelépni, az agyament fia ördögi mosollyal az arcán előrehajol, és odasúg valamit Őpávaságának. Nem egészen értem, mi lehet az, mindenesetre az összeszorítja az állkapcsát, és határozott mozdulattal a párkányra lép.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Bűnhődni fogsz az arcátlanságodért, te mocskos kutya! – ordítja, és megfeszíti a vállát.

A nő balján álló két lord előresiet, de nem elég gyorsak. Őpávasága kardforgató karjával a levegőben beugrik az arénába, és minden dühét felém irányítja. Meglendíti a kardot, de szerencsésen kitérek előle, viszont kap helyette egy jobbhorgot. Nem elég erős ahhoz, hogy kiüsse, de arra elég, hogy megszédüljön, és kiejtse a kardot a kezéből. Megragadom, és amint felegyenesedne, lecsapok.

Évek óta nem láttam ilyen minőségű acélt... annyira éles, hogy csak egy apró nyomást érzek, ahogy tisztán átvágom a gerincét.